

ISSN: 1375-2096

Iranian Journal of Anthropology

Volume 23, No. 42. Spring and Summer 2026

<https://journal.asi.org.ir>

Iran University of
Technology
Iranian Journal of
Anthropology

Editor's Note: Academic Life in a Time of Crisis

Today, in the summer of 2026, our country remains in a state of suspension caused by extensive regional and international tensions—tensions that erupted into a full-scale war, persisted through political maneuvers and sporadic attacks, and whose future remains obscure. In such a predicament, the fundamental question for research and education concerns the very value, meaning, and necessity of academic life.

When the future is clouded and society sinks into a heavy silence, despair, torpor, and isolation threaten the foundational principles of the social fabric. The continuity of a dynamic society always requires a narrative—a story that stitches together societal ruptures and voids, uniting individuals within the promise of a future totality. In the absence of such a hopeful fantasy—when the life of the Iranian subject is framed primarily around lack and trauma—what is reproduced is a cycle of nostalgia, regret, and a vague dread of tomorrow; a dread that reduces the horizon of progress to a bare strategy for survival, sowing seeds of frustration and anger.

Against this backdrop, the students who seriously seek knowledge and skill, and the researchers who pursue their research and its publication, are the bright points where the Iranian subject resists despair, makes sense of his/her life, and keeps hope alive. These glimmers of hope are by no means limited to academia; groups gathered around art, sports, and various civic initiatives serve as other vital quilting points that reinforce the pillars of social life. Perhaps these intellectual efforts are the academic community's contribution to generating meaning and restoring society's cohesion.

Beyond this contingent crisis, the global academic community is grappling with an existential challenge: the rapid rise of Artificial Intelligence and its still-ambiguous implications for education and research. The coming years will undoubtedly test academic institutions to their core. The very nature of education is transforming: conventional lecturing and the mere transmission of information are rapidly losing their efficacy, and the skills that once demanded repetitive practice and training are being radically redefined. Now, academic institutions are trying, through trial and error and by incorporating new technologies, to reorganize academic structures and redefine the role of human agency and innovation in it.

While the most immediate concern often seems to be plagiarism and machine-generated submissions, the ramifications run far deeper. Academic institutions and journals have begun issuing guidelines on the ethical use of AI; yet, beyond formal technical parameters, these protocols still rely heavily on self-disclosure and the scholar's intellectual integrity. What fundamentally validates academic work is the originality of the research question, the rigor of the data, and the coherence of the analytical argument—qualities that truly earn a work its author's signature. Although technical measures, such as embedded watermarks in the outputs of certain AI platforms (like Claude), are being developed, it remains difficult to cleanly distinguish fully synthetic texts from original scholarship enriched through thoughtful human-machine interaction. At the same time, unprecedented access to the repository of human knowledge has raised the bar, which raises expectations that research results will add something to existing knowledge.

Ultimately, the intersection of these two concerns reveals a shared truth: whether in historical turbulences and social suspension, or in the face of waves of new technologies, academic life remains legitimate by maintaining thoughtful agency and resisting the loss of meaning. The articles in volume 42 of the *Iranian Journal of Anthropology* are modest yet resolute steps in this direction, reflecting a commitment to research at a time when critical thinking itself has become an act of hope.

Mehrdad Arabestani

Editor-in-chief of the *Iranian Journal of Anthropology*

September 2026

ISSN: 1375-2096

نامه انسان‌شناسی

سال ۲۳، شماره ۴۲، بهار و تابستان ۱۴۰۵.

<https://journal.asi.org.ir>

دانشگاه
نامه انسان‌شناسی

یادداشت سردبیر: حیات علمی در زمانه بحران

امروز در تابستان ۱۴۰۵، کشور همچنان در وضعیت تعلیق ناشی از تنش‌های دامنه‌دار منطقه‌ای و بین‌المللی به سر می‌برد؛ تنشی که پس از یک دوره درگیری تمام‌عیار، اینک در قالب تبادلات سیاسی و حملات پراکنده تداوم یافته و افق پایان آن ناپیداست. در چنین بحبوه‌ای، پرسش بنیادی این است که جایگاه پژوهش علمی و انتشار نتایج آن چیست و بناست به کدام ضرورت پاسخ گوید؟

در زمانه‌ای که افق آینده غبارآلود شده و جامعه در انتظار و سکوتی سنگین فرو رفته است، ناامیدی، خمودگی و انزوا، بنیان‌های مقوم امر اجتماعی را تهدید می‌کنند. تداوم یک جامعه پویا همواره مستلزم روایتی است که گسست‌ها و تکه‌افتادگی‌ها را بپوشاند و با وعده تمامیتی در آینده، آحاد جامعه را به یکدیگر پیوند دهد. اما در غیاب چنین روایت امیدبخشی، هنگامی که صورت‌بندی زیست‌سوزه ایرانی حول فقدان و تروما رقم می‌خورد، حاصل آن بازتولید حسرت، نوستالژی، و ترسی گنگ از آینده خواهد بود؛ ترسی که افق پیشرفت را به تقلا برای بقا فرومی‌کاهد و بذر خشم و ناامیدی می‌کارد.

در چنین بستری، مشاهده دانشجویانی که با جدیت به کسب دانش و مهارت می‌پردازند و پژوهشگرانی که پیگیر تحقیق و انتشار یافته‌های خود هستند، از آن نقطه‌های روشنی است که سوزۀ ایرانی با تکیه بر آن در برابر فرسایش و خمود مقاومت می‌کند تا همچنان به زندگی معنا ببخشد و امید را زنده نگه دارد. بی‌شک این دستاویزها منحصر به کار علمی نیست؛ گروه‌هایی نیز که حول فعالیت‌های هنری، ورزشی و مدنی شکل می‌گیرند، دیگر بخیه‌گاه‌هایی هستند که پایه‌های مقوم جامعه را تقویت می‌کنند. شاید بتوان این تکاپو را سهم امروز اجتماع علمی در تولید معنا و بازسازی قوام اجتماعی دانست.

اما سوای این بحران انضمامی، کل جامعه دانشگاهی در مقیاس جهانی با چالش بنیادین دیگری نیز دست‌به‌گریبان است: شتاب فزاینده هوش مصنوعی و دلالت‌های هنوز مبهم آن در امر آموزش و پژوهش. سال‌های پیش‌رو، دوران پرچالشی برای نهادهای آکادمیک خواهد بود. ماهیت آموزش در حال دگرگونی است؛ شیوه‌های سنتی خطابه و انتقال صرف اطلاعات کارآمدی خود را از دست می‌دهند و مهارت‌هایی که کسب آن‌ها سال‌ها ممارست می‌طلبید، بازتعریف می‌شوند. اکنون نهادهای علمی در تکاپویند تا با آزمون‌وخطا، ضمن بهره‌گیری از این فناوری‌ها، ساختار دانشگاه را بازآرایی کرده و جایگاه «عاملیت و خلاقیت انسانی» را حفظ کنند.

اگرچه محسوس‌ترین چالش در این میان مواجهه با تقلب علمی است، اما پیامدهای این فناوری به ساحت‌های بسیار عمیق‌تری تسری یافته است. دانشگاه‌ها و نشریات به تدوین شیوه‌نامه‌های استفاده از هوش مصنوعی روی آورده‌اند؛ سازوکارهایی که فراتر از چارچوب‌های فنی، هنوز تا حد زیادی متکی بر خوداظهاری و حیثیت علمی پژوهشگران است. اگرچه بهره‌گیری از هوش مصنوعی می‌تواند به تولید کارهای «قابل قبول» کمک کند، مسئله اصلی در هر پژوهش همچنان، اصالت طرح مسئله، دقت داده‌ها و انسجام خط استدلال است؛ یعنی همان اموری که یک اثر را شایسته انتساب به نام مؤلف می‌کند. اگرچه تدابیری فنی مانند درج «نشان پنهان (Watermark)» در خروجی برخی سامانه‌ها (مانند Claude) به کار گرفته می‌شود، اما همچنان با روش‌های خودکار به‌دشواری می‌توان مرز میان متنی تماماً ماشینی را با اثری که اصالتاً برآمده از تفکر نویسنده در هم‌کنشی با هوش مصنوعی است، تفکیک کرد. از سوی دیگر، دسترسی بی‌سابقه‌ای که به گنجینه دانش بشری فراهم آمده، انتظار از کار دانشگاهی را -به‌عنوان تلاشی برای افزودن بر این دانش- به سطحی بالاتر ارتقا داده است.

شاید نقطه پیوند این دو دغدغه در همین نکته نهفته باشد: چه در تنگنای تاریخی و تعلیق‌های اجتماعی و چه در مواجهه با امواج فناورانه، آنچه حیات علمی را مشروعیت می‌بخشد، پاسداری از عاملیت فکورانه و مقاومت در برابر تکه‌تکه شدن معناست. مقالات شماره ۴۲ نامه انسان‌شناسی گامی کوچک اما استوار در همین مسیرند؛ بازتابی از تعهد به پژوهش در روزگاری که تفکر نقاد، خود به کنشی امیدبخش بدل شده است.

مهرداد عربستانی

سردبیر نامه انسان‌شناسی

شهریور ۱۴۰۵